

лица. Англофренци. Искаха бира. Отде ще имъ вземемъ бира? Дадохме имъ зеленчукъ отъ бахчата. Много зеленчукъ имъ дадохме.

— Отрова да сте имъ дали — прекъсва го сърдито Адамовъ. — Услуги ще правишъ на такива хора. То се знае — слизатъ да ни шпиониратъ. Пъкъ и бира отгоре. Храни куче да те лае!

Адамовъ имаше причина да се сърди на англичанитѣ, но въ тая минута той се сърдѣше повече на Спиридона: стариятъ морякъ се смѣташе вещь въ работата си и не обичаше, особено тукъ, на неговия постъ, когато се говори за параходи и за морски работи, да се вмѣсватъ въ разговора и прости хора. Той гледа нѣколко време парахода и сне бинокъла. Лицето му стана замислено и важно.

— Азъ не зная — подзе той — не зная защо обикалятъ баремъ тждява. Въ Солунъ се бѣхъ срѣщалъ съ единъ адмиралъ. Той ми казваше, че тука морето е много плитко и никакъвъ десантъ... Чакай, аероплани! Насамъ, насамъ се чува!

Адамовъ се загледа къмъ небето. Не можяхъ да науча кой бѣше тоя адмиралъ, съ когото той е ималъ такъвъ сериозенъ разговоръ въ Солунъ.

Аеропланътъ е близо и ние скоро го на-